

zöldlámpa

"MEGTALÁLTAM ÖNMAGAM"

- legnehezebb rész a világon?

- KIMITHOLMIKORHOGYAN?? - és ez az igazság.

MIÉRT? - még nagyobb rész

Talán írok egy könyvet.

Egy részben, hogy mi az életem.

Kíváncsi lennék, kit érdekelne

Az öröm és a küzdelem?

Talán írok egy könyvet.

~~Segítek~~ Segítek a múlt igazságával másoknak?

Ki tudja, ki értene egyet?

Pisába, elfáradtam. Remélem, a gondolatok elállnak...

Akkor is írok egy könyvet.

- hangulat a részletekhez
- a kedvencem
- pszichológiai
- írói akkor gyűjtöttem össze
- írói egy könyvet

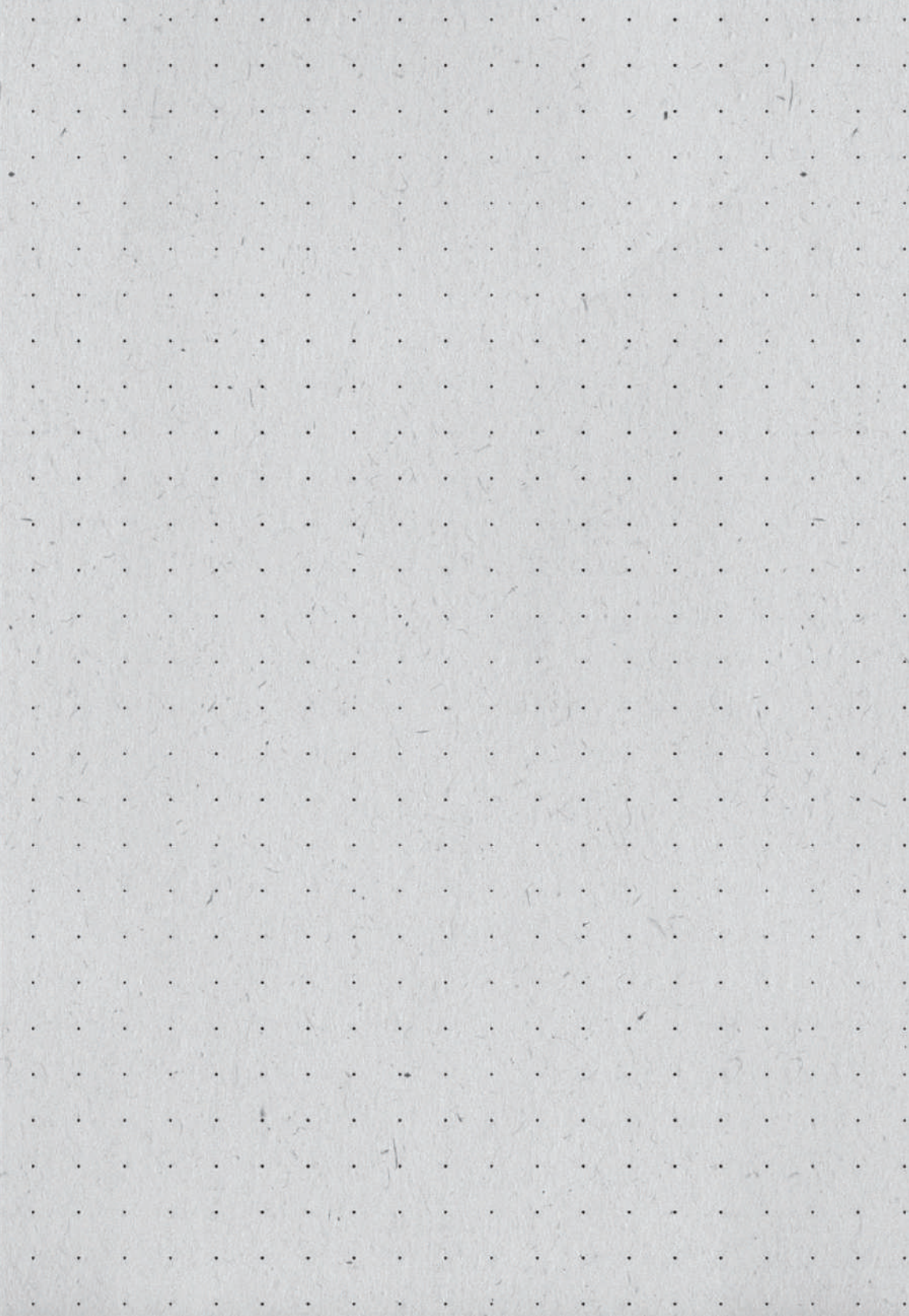
EZ NEM HAGYOMÁNYOS MEMOÁR. Igaz, hogy mesélck történeteket az életemből, de nem vonz a nosztalgia, az érzelgősség vagy a nyugdíj, ami a legtöbb memoár előfeltétele. Ugyanakkor ez nem is önségítő könyv. Noha kedvelem a prédikátorokat, nem akarok arról prédikálni, hogy mit csináljanak mások.

Ez egy szemléletkönyv. Meg fogok osztani történeteket, tanulságokat és filozófiákat, amiket objektíven meg lehet érteni, és aki úgy gondolja, szubjektíven magáévá is teheti őket oly módon, hogy valaki vagy a saját valóságát változtatja meg, vagy azt, ahogyan azt a valóságot szemléli.

Ez egy játékkönyv, amely az életben történt eseményeken alapul. Olyan kalandokon, melyek jelentősek, megvilágító erejűek és viccesek voltak, néha azért, mert ez volt a cél, de többnyire csak azért, mert így alakult. Optimista természet vagyok, és a humor mindig is az egyik nagy tanítóm volt. Segített feldolgozni a fájdalmat, a veszteséget és a bizalmatlanságot. Nem vagyok tökéletes; én is állandóan belelépek a szarba, és ennek tudatában is vagyok. Csakhogy megtanultam levakarni a cipőmről, és menni tovább.

Időnként mind szarba lépünk. Zsákutcába futunk, valamit elbaszunk, valamire rábaszunk, megbetegszünk, nem kapjuk meg, amit akarunk, sok ezer „lehetett volna jobb” és „bárcsak ne történt volna” akad az életünkben. A szarba lépést nem lehet elkerülni, úgyhogy vagy tekintsük jó ómennek, vagy találjuk ki, hogyan kerülhetjük el gyakrabban.

Az élethez

ÖTVEN ÉVE ÉLEM EZT AZ ÉLETET, negyvenkét éve próbálom kiókumlálni a rejtélyét, és az utóbbi harmincöt évben naplót vezetek ennek a rejtélynek a lehetséges kulcsairól. Lejegyzek sikereket és kudarcokat, örömeket és bánatokat, dolgokat, amelyek ámulattal töltenek el, és dolgokat, amelyekről kirobban belőlem a nevetés. Harmincöt éve figyelem, felidézem, felfogom, összegyűjtöm és lefirkantom, hogy mi hatott meg vagy indított be. Hogyan legyek igazságos. Hogyan stresszeljek kevesebbet. Hogyan érezzem jól magam. Hogyan bántsam kevésbé az embereket. Hogyan bánthatnak engem kevésbé. Hogyan legyek jó ember. Hogyan szerezzem meg, amit akarok. Hogyan lehet értelme az életemnek. Hogyan legyek még jobban önmagam.

Sosem azért írtam le dolgokat, hogy emlékezzem; mindig is azért írtam le őket, hogy feledhessek. Megrémisztett az ötlet, hogy átgondoljam az életemet és a merengéseimet; egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy tetszene. Nemrég aztán összekenalaztam a bátorságomat, leültem a naplóimmal, és átnéztem harmincöt évnyi irományt arról, hogy ki is voltam az elmúlt ötven évben. És tudják, mi történt? Sokkal jobban élveztem, mint

vártam. Nevettem, sírtam, rájöttem, hogy több mindenre emlékszem, mint számítottam, és kevesebbet felejtettem.

Hogy mit találtam? Történeteket, amelyeket láttam és átéltem, tanulságokat, amelyeket levontam és elfelejtettem, verseket, imákat, recepteket, válaszokat régi kérdésekre, emlékeztetőket még mindig érvényes kérdésekről, bizonyos kétségek jogosságának igazolásait, annak megfogalmazásait, hogy mi is számít, saját relativitáselméleteket és egy rahedli lökhárító-matricát.* Találtam következetes módszereket az élethez való hozzáállásra, amelyek fokozták az elégedettségemet akkor is és most is.

Találtam egy megbízható témát.

Úgyhogy bepakoltam a naplókat, vettem egy csak oda jegyet egy magányos helyre a sivatagba, és ott kezdtem el írni azt, amit most a kezükben tartanak: az eddigi életem albumát, beszámolóját, történetét.

Dolgok, amiket láttam, álmodtam, hajszoltam, adtam és kaptam.

Igazságbombák, amelyek olyan zavart keltettek a téridőmben, amit már nem söpörhettem félre.

Önmagammal kötött szerződések, melyek közül sokat teljesítettem, a legtöbbször azonban még dolgozom.

Belátásaim és meglátásaim, ráérzéseim és megérzéseim, lazaságaim és cikiségeim.

Brutális finomságok, igazságok és szépségek.

Beavatások, meghívások, kalibrálások és felavatások.

Megúsások, lebukások és elázások, ahogy próbáltam szlalomozni az élet akadálypályáján.

---

* Világéletemben imádtam a lökhárító-matricákat. Dalszövegek, egysorosok, ütős mondatok, diszkrét személyes gondolatok, amelyeket nyilvánosan kifejtünk. Trágárok és viccesek. Nem kell, hogy politikailag korrektek legyenek, hiszen csak lökhárító-matricák. Egy lökhárító-matrica betűtípusa, színe és szövege sok mindent elárul a kormány mögött ülő személyről. A politikai meggyőződését, hogy van-e családja, hogy szabadszelleme vagy konformista, vicces vagy komoly alak, milyen háziállata van, milyen zenét szeret, akár még a vallási meggyőződését is. Ötven éve gyűjtök lökhárítómatrica-szövegeket. Néhányat láttam, néhányat hallottam, néhányat lenyúltam, egypárat meg én találtam ki. Van vicces, van komoly, de mind megragadt a fejemben... mert a lökhárító-matrica már csak ilyen. Néhány kedvencemet belevettem ebbe a könyvbe.

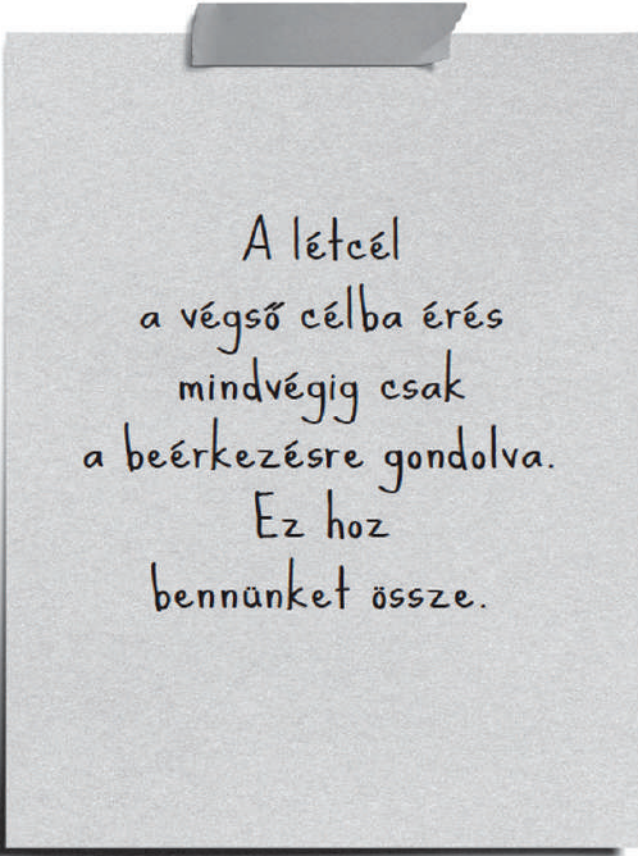
Az érés szakaszai, átmeneti rítusok.

Minden a kitartás és az elengedés között és a túloldalukon, úton az elégedettség tudományához ebben az életnek nevezett nagyszerű kísérletben.

Reményeim szerint ez jó ízű orvosság, két aszpirin betegszoba helyett, űrhajó a Marsra, amihez nem kell pilótaengedély, templomi élmény, amihez nem kell újjászületni, könnyes nevetés.

Szerelmes levél.

Az élethez.

A létcél
a végső célba érés
mindvégig csak
a beérkezésre gondolva.
Ez hoz
bennünket össze.

Néha hátra kell menni,
hogy előrejuss. És nem úgy
értem, hogy nosztalgiázni vagy
a régmúltat kergetni. Úgy értem,
hogy visszamenni és megérezni,
honnan jöttél, hol jöttél,
hogyan jöttél IDE.

Lincoln-reklám
2014